

tages yderligere skridt, herunder militære skridt, er det så en beslutning, SF bakker op?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Villy Søvndal for at besvare de tre korte indlæg.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Først til hr. Peter Skaarup, der synes, at det var en tilsvining af regeringen og Dansk Folkeparti. Det synes jeg nu er meget stærke ord at tage i sin mund.

Jeg var i gang med at påpege noget, som vi i SF opfatter som en forkert politik, altså at lægge sig så tæt på den amerikanske administration, at når Bush har holdt en tale, kan man være sikker på at få en fuldstændig ordret dansk oversættelse inden for et døgn. Det er sådan set det, vi påpeger som et problem, men det er vel ikke en tilsvining. Det er efter vores opfattelse en påpegnings af en forkert politik.

Hr. Peter Skaarup hørte ikke alternativet, men det kan jo være, fordi han var optaget af sit næste indlæg. Alternativet til at starte en krig er at lade den våbeninspektion, der selv siger, at det faktisk lykkes at komme tættere på, få lov til at afslutte sit arbejde og lade være med at kortslutte processen ved at bøje sig for det amerikanske pres om at ville en krig, som jo har været langvarigt. Det er alternativet, og det er et alternativ, som er det eneste fornuftige svar, når det gælder om at tilintetgøre masseødelæggelsesvåben og undgå massevis af uskyldige dræbte. Det er et langt, langt bedre alternativ.

Så forsvarede hr. Ulrik Kragh sanktionspolitikken, sådan hørte jeg det. Jeg synes, der er to ting ved sanktionspolitikken, som også må give anledning til fornyet overvejelse for verdenssamfundet. Den ene er, at den har placeret Saddam Hussein i en magtposition, der er fantastisk stærk, og hvorfor nu det? Fordi 60 pct. af den irakiske befolkning i dag er afhængige af fødevarerforsyninger fra regeringen, fra Saddam Hussein. Det betyder i virkeligheden, at man har gjort befolkningen fuldstændig afhængig af den diktator, som man synes, de skal gøre oprør imod, men hvad er så alternativet? Det er vel at sikre det irakiske folk, at det kan leve og dermed også levé politisk, sådan som det gerne vil, og give det overskud til overhovedet at agere politisk.

Jeg synes, det er en voldsom stor forbrydelse af verdenssamfundet. Jeg tror, flere medlemmer

af Folketinget husker Hans von Sponneck, den tidligere chef for FN's humanitære indsats i Irak, indtil han nedlagde arbejdet i protest; en ældre tysk herre, en gentleman, der har arbejdet inden for FN-systemet hele sit liv. Han kunne ikke holde ud at blive ved med at kigge på konsekvenserne, og han var ikke i tvivl om, at sanktionerne ikke bare havde forlænget både Saddam Husseins liv, men også havde tvunget den irakiske befolkning fuldstændig i knæ.

Til slut til fru Gitte Seeberg: Det eneste fornuftige svar i den nuværende situation er at give mere tid til våbeninspektion og lade det være det afsluttende forløb, samtidig med at man selvfølgelig fra det internationale samfund kræver, at Saddam Hussein skal leve op til resolutionerne. Det er vi jo også fra SF's side fuldstændig enige i. Vi har aldrig leveret et forsvar for Saddam Hussein som leder af Irak.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Det er påfaldende, hvordan SF håndterer denne sag. Man presser hele tiden regeringen til at tage stilling til, hvad den vil gøre i en given hypotetisk situation, men når vi så spørger SF, om man er parat til at anerkende FN-systemet – det er jo i virkeligheden dybest set det, det går ud på, hvis man ikke er parat til at tage de nødvendige skridt, når alt kommer til alt – jamen så har FN-systemet ikke nogen funktioner.

Men det er jo det, vi lægger overordentlig meget vægt på, og derfor mener jeg, at hr. Villy Søvndal godt kan besvare mit spørgsmål, hvis han vil: Hvad har man tænkt sig at gøre? Vil man støtte en militær aktion, hvis det måtte komme på tale, og det bliver en FN-aktion?

Så synes jeg ærlig talt, det forekommer mig – undskyld jeg siger det – en anelse naivt, når man hører det om våbeninspektørerne. Med al den giftgas, som irakerne ikke har gjort rede for endnu, og alle de andre forhold, som irakerne heller ikke har gjort rede for, må man da sige, at så går det faktisk ikke særlig godt. De får nu en sidste chance for at bevise, at de har destrueret de ting, men det er altså op til Irak selv at bevise det, for våbeninspektørerne kan ikke gennemse hver en hule i Irak.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Skaarup for den tredje og sidste korte bemærkning, og det samme var gældende for fru Seeberg: tredje og sidste korte bemærkning.